

[Rytter.]

nu indfører denne Regel? Man vil maaske svare: Ja, men det er jo ikke under alle Betingelser, at Moderen skal sidde i uskiftet Bo med vedkommende Barn, for Barnet kan jo gøre Indsigelse. Men det er dog formentlig ikke bedre, at man helt maa ophøre med denne Institution, som der er Enighed om har virket godt, fordi en saadan Situation indtræder.

Naar en Ægtefælle dør, kan den længstlevende Ægtefælle sidde i uskiftet Bo med de fælles Børn og med den afdødes Særbørn, det vil sige dem, som vi Jurister kalder Særkuldbørn. Øvrigheden skal dog paase Børnenes Tarv, paase, om Moderens Andragende af Hensyn til Børnene bør nyde Fremme eller ej. Men her er man inde paa noget saa mærkværdigt, at man ligefrem har været nødt til i Lovforslaget at skrive, at Øvrigheden ikke blot skal varetage Hensynet til Børnenes Tarv, men ogsaa Hensynet til Moderens Tarv. Tænk Dem, Moderen ansøger selv om at komme til at sidde i uskiftet Bo, og saa vil man her indføre en Regel, hvorefter Øvrigheden skal kontrollere, om det nu i Virkeligheden ogsaa vil være til hendes Tarv! Hvem kan afgøre det? Kun hun. Men her skal man altsaa undersøge, om det ogsaa er til Moderens Tarv. Ja, kunde man sige, Hensynet til Børnenes Tarv taler derfor, men er det ogsaa til hendes Tarv, at hun sidder i uskiftet Bo?

Jeg har nu nævnt privat Skifte, og jeg har nævnt uskiftet Bo. Mange Boer vil altsaa for Fremtiden blive tvunget til at gaa til offentligt Skifte, og det vil Befolkningen snart faa at mærke, for der er intet, der er saa behageligt for de efterlevende ved et Dødsfald, som at Forholdet hurtigt kan opløses og det hele bringes i Orden. Det har hidtil kunnet lade sig gøre i Form af privat Skifte, i Form af uskiftet Bo, men nu vil disse Regler gribe hindrende ind heroverfor. Derfor mener jeg, at Lovforslagets Gennemførelse vil betyde et meget stærkt forøget Arbejde for Skifteretterne rundt om i Landet, og det er et Arbejde, som vil genere Publikum, det vil baade gøre det hele vanskeligere og dyrere, saa ogsaa af den Grund er jeg imod Forslaget.

Men Lovforslaget vil ogsaa komme til at spille en Rolle med Hensyn til Testamenters Oprettelse. Vi har hidtil her i Rigsdagen — baade Justitsminister Zahle, Justitsminister Steincke og jeg, medens jeg var Justitsminister — bestræbt os for, at der skulde være saa lidt Brug for Testamente som muligt, vi skulde søge at forme

Lovreglerne saaledes, at Testamente blev overflødig i saa stor Udstrækning som vel muligt, for Testamenter er blot til at genere Publikum med. Men hvad bliver Følgen af dette Lovforslag? Faderen vil i mange Tilfælde, naar han opdager, at han er kommet til at begaa Uret i Favør af det uægte Barn, som pludselig skal stilles lige med de ægte Børn, søge at komme bort derfra ved at oprette Testamente til Fordel for sine ægte Børn for dermed at unddrage saa meget, som overhovedet unddrages kan, fra det uægte — og Faderen og Moderen har jo Lov til testamentarisk at disponere over en Trediedel. Mener altsaa Faderen, at der er begaaet Uret over for de ægte Børn ved, at det uægte Barn nu faar en hel Del Penge, vil Faderen søge at komme bort derfra ved at oprette Testamente. Er det noget, man herfra bør tilstræbe? Jeg vil ogsaa minde om den Mulighed, at man vil søge at unddrage sig denne Lovgivnings Konsekvenser ved Oprettelse af Ægtepagt. Men at tilvejebringe en Lovgivning, der vil kunne have saadanne Konsekvenser i Henseende til Oprettelse af Testamenter og Ægtepagter, forekommer mig at være uheldigt.

Med Hensyn til Administrationen vil jeg yderligere gøre opmærksom paa et Forhold, som jeg er overbevist om, at den højtærede Justitsminister har overvejet, fordi jeg ved, han interesserer sig for dette Spørgsmaal. Det er Hensynet til at undgaa at sætte Folk i Fristelse. Barnemoderen har hidtil i disse Sager i mange Tilfælde haft den Fristelse at søge at skjule, at en bestemt Mand var Barnefaderen, og har derfor opgivet en, som maaske kunde være det. Men hun har ikke været økonomisk interesseret deri, for hun fik jo Pengene, hvad enten der var en eller to; hun har ikke været økonomisk interesseret i at skjule den virkelige Barnefader, men har altsaa blot gerne villet skjule ham. Hvordan bliver Situationen, hvis vi faar disse Regler gennemført? Tænk, hvilken Fristelse Kvinden vil blive udsat for! Saa er Følgen af, at hun ikke opgiver flere, men nøjes med een, nemlig stor: For det første bliver hun bedre økonomisk stillet over for den enkelte, for det andet har hun, hvis hun kan holde de andre skjult, Haab om, at hendes Barn kan faa Navn og Arveret efter vedkommende Fader, og endelig har hun Haab om, at Barnet ikke kommer til at høre til den Gruppe, som jeg før skildrede, og hvorom Svenskerne siger, at de paa-gældendes Følelsesliv og sociale Anseelse vil lide Skade. Nu bliver Moderen økono-